

huus- som Forbedringshuusarbejde skulde efter Kommissionens Mening udholbes i de dertil indrettede Straffeanstalter i Overensstemmelse med de derom nu gjældende, og i Fremtiden desangaaende nærmere givne, Regler. Ibet der herefter ikke i Henseende til Arbejdets Art og Beskaffenhed bliver nogen væsentlig Forskjel imellem de to Slags Strafarbejde, vil Forskjellen nærmest bestaae deri, at Forbedringshuusarbejdet, i Overensstemmelse med Lovene af 30te Novbr. 1857 for Mandfangere og af 9de December 1861 for Qvindefangere, ordentligvis skal udstaaes ved Arbejde i Enkeltcelle og Ophold i samme Dag og Nat, medens Tugthuusfangerne, i Overensstemmelse med Grundsætningerne i de fgl. Resolutioner af 25de Juni 1842 og 22de Januar 1845, vel saavidt muligt skulle være adskilte om Natten, men om Dagen arbejde paa fælles, dog for et indskrænket Antal indrettede, Arbejdsstuer. Af denne Forskjel følger nu formeentlig med Nødvendighed, at medens Tugthuusarbejde kan idømmes baade paa Tid og for Livstid, maa Forbedringshuusstraffen altid være tidsbestemt, og endog indskrænket til et kortere Aaremaal, eftersom det maa ansees at være forbundet med Fare for de paagjældende Fangers aandelige og sjælelige Tilstand at holde dem i mange Aar indespærrede i Fængsler, der ere indrettede efter Isoleringssystemet. Den tidligere Kommission havde meent, at 4 Aar burde være Maximum for Forbedringshuusarbejde (i Cellefængsel); den nuværende Kommission antager, at det er rettest i denne Henseende, ialtfald indtil nærmere Erfaring er erhvervet, at blive staaende ved Bestemmelserne i de ovennævnte Love af 1857 og 1861, hvorefter 3½ Aar er den længste Tid, hvori Noget maa hensesættes i Cellefængsel. Forsaavidt imidlertid Forbedringshuusarbejde ikke ubetinget skal udholbes i et saadant, idet det vistnok er tilraadeligt at aabne Udgang til, at Personer, der ere dømt til Forbedringshuusarbejde, efter vedkommende Autoritets Bestemmelse, ligesom det nu skeer, kunne udstaae Straffen i det Hele eller for en Deel ved Arbejde paa Fælles-Arbejdsstuer, naar Cellefængselsstraffen af særegne Grunde maa ansees skadelig for dem eller iøvrigt for u hensigtsmæssig (naavnl

forbi den tidligere har viist sig uirksom paa dem), vil det formeentlig være rigtigst ved Anordningen af Forbedringshuusarbejdsstraffen i den nye Straffelov at gaae den samme Vej, som man har fulgt i de citerede Love, nemlig at fastsætte et forholdsviis høiere Maximum for denne Straf men dertil at knytte en Bestemmelse om, at Straffen ordentligvis skal udstaaes i Cellefængsel, og at da en Reduction af Tiden, for hvilken Straffen er idømt, skal finde Sted. Denne Reduction har man troet at burde foreslaae ganske i Overensstemmelse med Lovene af 30 Novbr. 1857 og 9 Decbr. 1861, saaledes at en mindre Afkortelse af Straffetiden, nemlig med en Tredebeel, skulde finde Sted for de første 3 Aar og en større Afkortelse, nemlig med Halvdelen, for den følgende Tid, idet man gaaer ud fra, at Afsondringen bliver føleligere og mere virksom, jo længere den varer. Med den tidligere Kommission har man iøvrigt været enig i, at der er god Grund til at nedsette Minimum af Forbedringshuusarbejdsstraffen under det nuværende Minimum af 8 Maanedere, nemlig til 6 Maanedere, og man anseer det for en Fordeel, at Straffetiden ved Forbedringshuusarbejdsstraffens Udstaaelse i Cellefængsel end yderligere kan forkortes, nemlig til 4 Maanedere. At dette Minimum maa stilles lige med Maximum af Straffen af Fængsel paa Bånd og Brød (i 6 Gange 5 Dage), turde derhos ogsaa være en Fordeel, idet det i mange Tilfælde vil være heldigt, at man ved Straffens Bestemmelse har Valget imellem 2 forskjelligartede Straffe, der juridisk ere at ansee som lige strenge. Paa den anden Side maa man imidlertid ogsaa finde det utilraadeligt, at tilstede Forbedringshuusarbejdsstrafs Idømmelse for en kortere Tid end 6 Maanedere, dels fordi det overhovedet synes at være naturligt og rigtigst, at der bliver en væsentlig Qvantitetsforskjel imellem Fængselsstraffen og den i den Skyldiges sociale Forhold saa indgribende Strafstraf, som netop derfor kun bør komme til Anvendelse paa betydeligere Forbrydelser, dels navnlig fordi den tilsigtede Virkning af Forbedringshuusstraffen ved den Skyldiges Afsondring m. v. formeentlig er betinget af, at den finder Sted i en ikke ganske kort